

Но доброто и умно животно не правеше ни сърдити, ни непредпазливи движения и навърно беше много доволно от малката си гостенка.

Нелли се поободри и дигна очи нагоре. Като гледаше слона тъй, както се гледа високъ покривъ, тя попита нерешително, протъгайки ржчица:

— Бива ли да те погладя по хобота?

Слонътъ разбра по движението на ржчицата какво иска тя и подложи подъ ржката ѝ края на дългия си хоботъ.

Нелли почна да го глади отначало предпазливо, съ едната си ржка, следъ това съ дветъ, най-сетне го пригърна и се притисна къмъ него съ цѣлата си детска довърчивостъ.

Слонътъ пристъпяше отъ кракъ на кракъ и не преставаше да мурлика радостно.

Следъ малко той обви съ хобота си момичето презъ кръста и, като го издигна малко нагоре, започна да го люлѣ на лѣво, — надѣсно.

— Още! Още! — викаше зарадвано момичето.

Това развлѣчение продължи доста. Следъ това, като забрави съвсемъ страха, Нелли измисли друго. Тя се опита да се покатери по предния му кракъ като по дърво. При тази игра тя забеляза, че въ краката на слона стърчатъ множество тръни, отъ които грамадното животно не можеше само да се избави, защото се боеше, навърно, да не одраши твърде нѣжния и чувствителенъ край на хобота си. Нелли съвсемъ не знаеше, че тия тръни, като попаднатъ въ краката на индийски и африкански слонове, имъ причиняватъ страшни мъки. Ней просто ѝ дожалѣ и, безъ много да мисли, седна до краката му и почна внимателно да изважда единъ по единъ трънитъ. Презъ всичкото време бърбореше и увѣряваше слона, че тя нѣма да остави нито единъ. Слонътъ разбра каква е работата. Той застана и не мръдна. А Нелли вадеше трънитъ и бърбореше радостно.

Стасъ се върна отъ ловъ и почна да пита Меа къде е госпожицата. Изведнажъ стори му се, че чува гласа ѝ изъ дълбочината на тѣснината. Не вървайки собственитъ си уши, момчето подскочи къмъ пропастьта и, като погледна на долу, замръ. Момичето седеше до краката на слона, а той стоеше тъй спокойно, че ако не беше движението на хобота и ушитъ му, би помислилъ човѣкъ, че е издѣланъ отъ камъкъ.

— Нелли, — извика Стасъ.

Стасъ, който бѣ привикналъ да се не колебае предъ никаква опасностъ, издигна нагоре едната си ржка съ пушката, а съ другата се хвана за едно изсъхнало стѣбло и, като го обгърна съ краката си, въ единъ мигъ се спусна на дъното на тѣснината.

Слонътъ мръдна тревожно съ уши, но въ сжщата минута Нелли го прегърна за хобата и бързо извика:

— Не бой се, слонче, това е Стасъ!